

Майчини клетви.

Умърено

150.

Янина майка сираче чува,
 Яна го бие, Яна го хули.
 Янина майка Яни говори:
 — „Ой Яно, Яно, Яно дъщерко,
 Та шо ти прави това сираче,
 На дворъ го пждишъ, хлѣбъ му не давашъ.
 Да се оженишъ, хубава Яно,
 Да се оженишъ, да се задомишъ,
 Но да не родишъ до деветъ годинъ,
 Дорде не идешъ на Бѣло-море,
 Па да си стжпишъ на мраморъ камъкъ,
 Па да си слушашъ какъ риба пѣе,
 Какъ риба пѣе и мраморъ дума!
 Па да си вземешъ отъ Бѣло-море,
 Отъ Бѣло-море бѣло камъче,
 Па да го туришъ на клето сърце,
 Па да го носишъ деветъ месеци,
 Тогазъ да родишъ чедо отъ сърце!“
 Оженила се хубава Яна,
 Оженила се, задомила се,
 А не родила до деветъ годинъ.
 Па се сѣтила майчини клетви,
 Та е отишла на Бѣло-море,
 Па е стжпила на мраморъ камъкъ
 И е слушала какъ риба пѣе,
 Какъ риба пѣе и мраморъ дума.
 Па си е взела бѣло камъче
 И го турнала на клето сърце.
 Денемъ го носи на клето сърце,
 Нощемъ го туря у златна люлка.
 Та го носила деветъ месеци,
 Тогазъ добила чедо отъ сърце.